

På hotell Cupido : en bild ur Stockholm nattetid /

59 C Br.

Roman.

80.
(121)

1892

På Hotell Cupido

En bild

ur Stockholm nattetid

af

“Den Vandrande Juden“.

Stockholm
1892

Kungl. biblioteket

0 0000 000047573

På Hotell Cupido

En bild

ur Stockholm nattetid

af

“Den Vandrande Juden“.

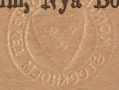
1892

Stockholm
Boktryckeriet

B

Stockholm

Stockholm, Nya Boktryckeriet, 1892.

I.

Det är kanske nödvändigt att först bestämma det geografiska läget för hotell Cupido, innan jag ger mig in på kapitlet att skildra dess orgier!

Hotellet — om detta ord får användas om en lokal, som ej har andra inackorderingar än gatans lösaktiga mamseller — är beläget på norr vid en af tvärgatorna från Regeringsgatan, öfvanför en tvärbrant backe, belagd med vanlig fältsten och obehaglig nog att passera så upp som ned. Hotell Cupido är försedt med en nattetid aldrig sofvande portvakt, till hvars ämbete äfven hör att vara utkastare, kringklappare och fruns allt i allom.

Hela hotellet är inrymdt i ett envånings trähus, som dessutom eger några vindskrubbar, der älskog fås emot kontant erkänsla och der porter och champagne flödar natten igenom.

Hotell Cupidos innehafvarinna är icke alltför väl anskrifven i polisen och får allt emellanåt en kallelse till polisdomstolen för

olaga utskänkning af maltdrycker. Hon bryr sig aldrig om att ens svara — hon skrifer utan vidare på erkännande och bötar, ty det gagnar ej att neka, och proceduren är allt för trasslig, för att hon skulle vilja advocera. Men hon betalar sina böter med resignation, svär på flickorna, kallar dem as, nöt, l — der, h — ror, "lärkor" och "rynkor", tar sig en florshufva i förtreten, glömmer oturen och — går lika friskt på i ullstrumporna, tills nästa kallelse kommer.

Hotellets inackorderingar växla flitigt — än gå de till andra "flickställen", än till Norrmalm, än till kuren. Flitigast gå de dock till den lilla gränden midt emot Börsen.

De tillhöra icke sämsta sorten af nattfjärilar — nej, bevars! De äro alla snygga tösar af det slag som drar. Ty dels är hyran hög, dels ser värdinnan på, att de få kunder, som konsumera mera af hennes varor än de egentligen läppja på njutningens bägare.

En besökare behöfver inte vara rädd för att få hem "småkritter" vid ett besök, ty renlighet och snygghet äro oklanderliga. Huruvida han kan vara lika säker att undgå "lite ranskt" lemna jag derhän.

II.

Det var på hösten 1889.

På hotell Cupido residerade då en li'én mycket snygg småländska, hvars extravaganta sätt att drifva älskog voro mycket omtalade bland alla glada ungarlar.

Vi hade varit på Djurgården och upplivat känslorna med några flaskor af Cederlunds gula söta, samt derefter inmundigat en starkare supé med "suparnes mångfald."

En "skäktare" körde oss till staden och fick order att köra till "kvins". Och innan vi visste ordet af, stodo vi vid backen utanför hotell Cupido.

Någon knackade på, och portslusken öppnade.

Vi stormade uppför trappan, och lille Puck fick i mörkret mutter sjelf i famn.

— Dra åt helvete, förbannade lase, se dig för, knöl. Tror du, att jag gamla meniskan är någon vanlig lärka.

— Nej, en högst ovanlig, menade Puck, sedan han med en tändsticka lyst på hennes rödbrusiga ansigte.

— Håll den der apparaten, du tuggar

bröd med, annars ska du få en smocka, så att barnmorskan får kratsa ut tänderna i a—t på dig!

Nu tyckte Gulli, att det var tid att träda emellan.

— Hvad fan går det åt frun? Är hon förbannad? När det kommer fina karlar, så vill hon köra bort dom, fast nog vill hon ha sin hyra.

— Hvad säger du? Sjåpa dig inte sjana. Knölar ä' dom, riktiga hamnbusar. Men ta dom du allihop och slit dom med hälsan.

— Frun kan kyssa mig... Jag flyttar i morgon.

— Djäfla apa — ge dig i väg, om du inte ä' hankad förut. Hvar har du gjort af schalen, som följde med från Luntmakaregatan? Du tror kanske inte, att jag har reda på dig, tjufslyna.

— Har jag stulit? Hvad?

Och Gulli stälde sig hotande i position mot den pussiga käringen, hvars talgiga ögon synbarligen bländades af det genom den öppna dörren utströmmande ljuset.

— Stäng dörren, ditt as. Vet du inte, att jag köper veden?

— Det är väl ändå vi, som få betala den, invände en smärt blek flicka, som kommit ut.

— Sa' du, satans markatta! Har jag inte fått betala tvåhundra riksdaler böter för dig och dina lasar, och då drack dom fattiga två halfva champagne och fyra porter.

Roade af upträdet hade vi alla stannat derute. Men Gulli var mån om förtjensten.

— Kom ni, ni kiliga ungar, och bry er inte om käringen, för hon har trumf och vet inte, hvad hon säger.

— Sa du trumf?

Och frun måttade med portnyckeln ett slag mot Gulli, som dock lyckades vika undan.

III.

Der inne gick det muntert till. Vi medförde punsch och mera fingo vi på stället. Gulli var kärvänlig mot allesammans, men fann till sist att vi voro för många, hvarför hon kallade in Selma, den bleka unga flickan.

Selma, nog mins jag henne!

Hon var dotter till en soldat i Kungsörstrakten. Vacker som en dag var hon, då jag första gången såg henne, vaktande kor utanför Strömsholm.

Jag frågade efter vägen och hon neg så godt, då jag gaf henne en hel 25:öring, mest därför att hon hade så vackra blå ögon och så liten, liten fyllig mun.

Men att vara vacker vid Strömsholm är farligt för en flicka.

Det ligger der så många kavalleriofficere, och de äro alla mer eller mindre lifvade att sluta en sådan der liten söt varelse i sina armar och narra henne att drömma om lycka och kärlek, tills hon glömmet sig sjelf och ger sig.

Lilla Selma var eudast sexton år, då en ung högadlig hästgardesofficer kastade sina blickar på henne, och Selma var ej ståndaktigare än hvarje annan kvinna i hennes ställning.

Hon lät sig bedåras af köpstaden Köpings butiker, der löjtnanten frikostigt gjorde inköp, och för ett litet silfverur sålde hon sin dygd och följde honom till Stockholm, der han inrättade ett litet dockskåp åt henne. Hon kände sig icke olycklig i sin förnedring, hon be-

höfde ingenting göra, hon fick kläder och mat gratis — ja, det vill säga de kostade henne lite hängifvenhet och ömhet.

Och så skulle det kunnat förtgå i årtal, äfven fast hennes officer gifte sig med en hoffröken.

Men hon ledsnade. Hon hade blifvit fullt mognad kvinna och hon fordrade litet mera än blott nattliga besök af den, som skulle ega henne. Och så blef hon kär.

Hennes officer var då borta långt, långt.

Hon vågade därför smyga sig ut på nöjen och balunser. Hon träffade der en ung målare. Han hade redan lite namn och han brann genast för Selma, vacker som en dag som hon var. Hon blef hans modell och han gjorde ett förtjusande studiehufvud.

Ett? Nej, två — fast det ena kom till något senare på Pro Patria.

Med detta var det slut mellan officeren och Selma. Han måtte dock ha varit ömmare fästad vid sin lilla flicka, än hon förstod, ty länge, länge hjälpte han henne utan att synas.

Och målaren?

Han reste till Paris och — gifte sig med en målarinna, tror jag.

Stackars Selma! Arbeta hade hon glömt. Hvad var att göra? Hon blef snart inregistre- rad och nu hade hon, ännu skön, men en skugga af sitt forna jag, hamnat på hofell Cupido — en vild hetär, som fråssade i last och endast väntade den dag, då döden skulle göra slut på ett eländigt lif.

IV.

— Stanna hos mig, du killiga Putte, sa de Gulli till Puck, som drucken hade sjunkit ned i soffan. Och med en oblyghet, som blott en längre sejour på spinnhuset förmår förläna en glädjeflicka, blottade hon sig i kotte- riets närvaro. Vi gjorde oss i ordning att gå, — endast Puck och halta Ville stannade.

Då vi åter skulle passera förstugan, hör- de vi en skroflig röst sjunga:

“Jag vill ha rus, ett glädjerus hvar dag,
jag vill hvar natt med sköna kvinnor skämta.”

Det var i vindskuporna deruppe.

— Håll käften, kommenderade i detsam- ma en rå mansröst. Tror ni, det går an att skrika på det viset.

— Var ni lugn, herr utkastare, annars så kanske ni sjelt kunde få åka ut för trappottna.

En hvisselpipa ljud.

Ett halft dussin kypare kommo till från en af vindens skrubbar, der de idkat den ädla knackspelet.

— Åh, det är den galna häradshöfdingen Tabon, sade en, hvarefter de drogo sig in.

Vi väntade, ty det roade oss att se förloppet. Antagligen hade häradshöfdingen, en bekant roué, icke varit rätt snäll mot flickan, hvarför hon vändt sig till portvakten.

Men det aflöpte rätt bra.

* * *

Kyparne åter kommo snart i gräl. En af dem, som förlorat hela sin kassa, som skulle ha varit åttio kronor, blef vid misshumör. I stället för att sätta ut beten, stoppade han hela potten i fickan och utropade:

— Der sitter den der djäveln och spelar falskt hela tiden.

— Spelar jag falskt?

— Ja, det gör du!

Ljudet af en örfil förnams. Det blef buller och rassel med stolar, och ett svärjan-

de utan ände. Ett tu tre kom den renrakade på hutvudet utför trappan.

Vid bullret rusade frun och en piga yrvakna ut.

— Är det du, din satans buse, utför karingen. Johansson kasta ut aset, han spyr ner golfvet.

Och utkastaren kom ner, tog den utkastade, som synbarligen blifvit alldeles vimmelkantig af fallet, i kragen och ledde honom ut på gatan.

V.

Följande morgon i god tid, medan ännu flickorna sofvo, kom ett par detektiva poliser till hotell Cupido.

Porten stod nu öppen, men allt var tyst och stilla i detta tempel, der natten lång så mycket folk myllrade.

En gråstrimmig katt satt och "tvättade" sig i trätrappan och några dufvor spatserade af och an på uthusets plåttak.

Konstaplarna knackade på köksdörren.

En sömnig piga öppnade.

— Ar Anna Johansson hemma — hon, som ni kallar Gulli.

— Ja, men hon har främmande.

— Gör ingenting! Släpp bara in oss.

— Men . . .

Den ene visade sin polisbricka.

Förskräckt slog pigan igen dörren och utropade:

— Frun, det är ett par civila bylingar, som fråga efter Gulli.

Men Gulli hade sje'f, lätt klädd och dar-
rande af förskräckelse, öppnat dörren och bedt
dem stiga in.

— Hvad har jag gjort för illa, frågade
hon med tårar i ögonen.

— Du har inte gjort någonting, men du
har en s. k. fästman, som heter Johan Al-
fred Karlsson — är det inte så?

— Jo svarade hon rysande af köld.

— Är han här nu?

— Ja, han står der i garderoben.

Mycket riktigt framdrogs der en ung
snyggt klädd man med utseende af att vara
kypare.

— Hvad vill ni mig, frågade han.

— Det får du nog reda på, bara du
kommer ned till kommissarien.

Vänd till Gulli sade derpå konstapeln:

— Det är så godt du klär på dig och följer med också.

— Snälla, goda konstapeln! . . .

— Se så inga motsägelser! Du kan ju alltid behöfva en liten varning igen.

Gulli klädde sig och följde med. Hvad skulle hon göra? Hon hörde till de stackare, som stå under polisens godtyckliga husbondvälde. Deras frihet beror på medgörlighet och undfallenhet. Gent emot polisen ha de ingen egen vilja. Hon visste ej, hvarom frågan var.

Hvad hade då Alfred gjort?

Polisrapporten talar om att f. d. kyparen — fördetting är en hvar, som får med polisen att göra — Johan Alfred Karlsson var angifven för att ha från en kamrat tillgripit en portmonnä med penningar.

Det var hämnden för spelförlusten.

Några timmar senare återvände Gulli med rödgråtna ögon till hotell Cupido, tids nog för att möta två andra poliser, som delgifv frun kallelse för olaga utskänkning. Det var en fortsättning på hämnden för utkastning.

* * *

Men på hotell Cupido går fortfarande rörelsen sin gilla gång. Gulli är borta, Selma soffer under kullarne på Norra begravningsplatsen, men frun är kvar och möter än i dag de kommande med sitt "förbannade lase", om hon är vid dåligt humör. Nya flickor ha kommit, men det gamla fortfar. Kypare spela kort, medan deras flammor "arbeta" för att när sista kunden gått, öfvertaga le beau reste af gunst.

Och hotell Cupido har många likar, der natten är dag och dagen natt, der solens ljus aldrig lyser in annat än möjligen i en smal strimma mellan fönsterpost och rullgardin. Der ingen sann ömhet finnes och der lifvets ädlaste drifter dragas i smutsen af orena händer. Der den cirklade snobben, som i salongen pretenderar att anses som en man af verld, släpper sina lidelser lösa, aflägger konvensansens fjättrar och talar ett språk, mildt skildt från det, hvarmed han trakterar salongernas bleksiktiga skönheter.

Och dock — hur mycket i allt detta vilda lif, der kraften bortslösas och konventionell anständighet trampas under fötterna — hur mycket är verklig lefnadslust? Ar ej snarare det mesta tygellösa yttringar af ett dege-

neradt, ihjälkultiveradt släktes gränslösa nervositet, som kanske från saturnalierna drifver sin man att söla sina händer i broderblod?

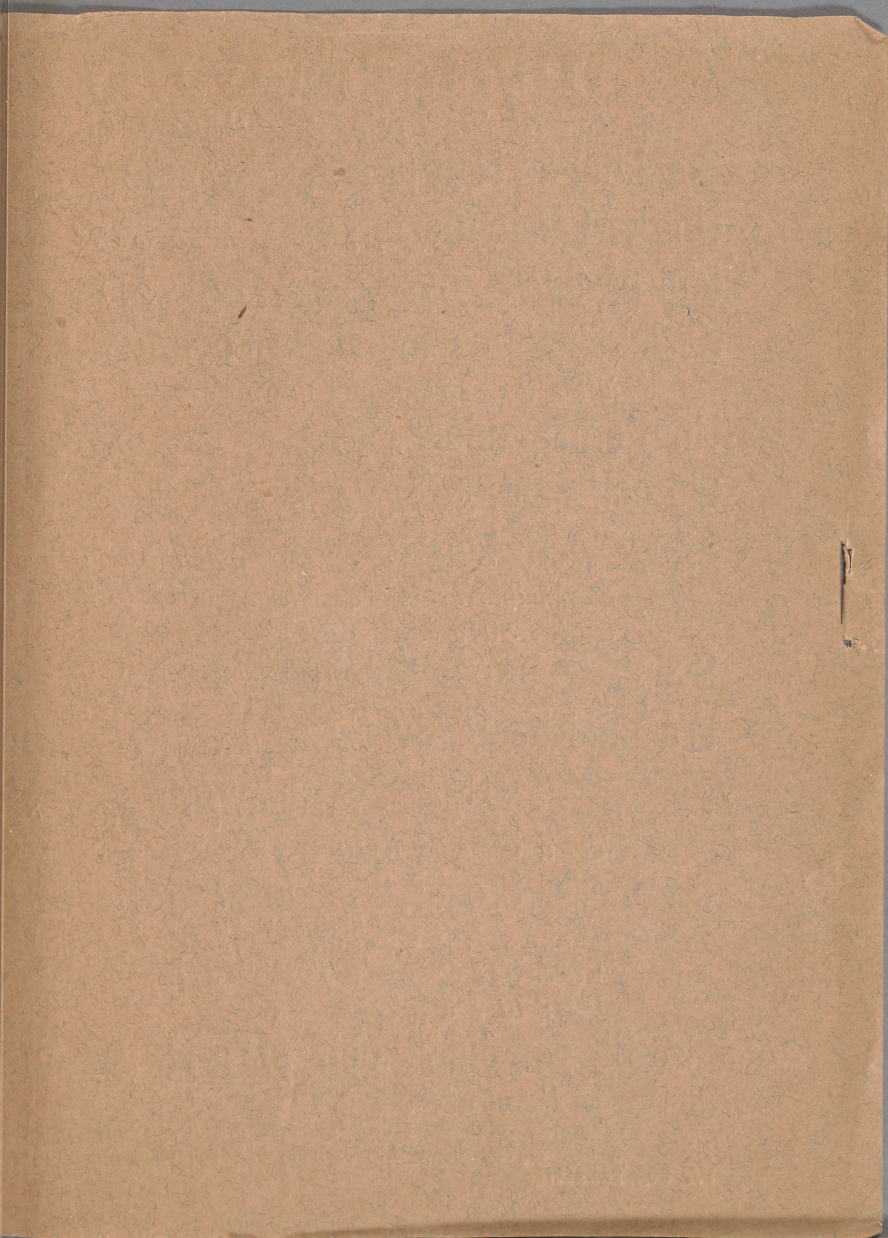
Lifsglädje, sprudlande lifsmod är det ej.

— — — — —
— — — — —

För hvem jag skrivit min lilla skildring?!

Icke för de lefnadsglada, lättsinniga och njutningslystna. Jag hoppas, att min lilla broschyr skall falla i händerna på verkliga sedlighetsvänner, som vilja hjälpa de arma, hvilka residera på hotell Cupido och andra dylika ställen. Icke med Magdalenahem, bönen och lagens taflor, utan med människokärlekens förlossande evangelium.

Pikant lektyr

som kan requireras från Nya Boktryckeriet
Stockholms Nattfjärilar, 11 häft. à 25 öre st.,
Ungkarlskalendern, 7 häften à 25 öre st.,
Lätt på foten, 21 ej beslagtagna häft. à 25 öre st.,
Kärlekskatekes för flickor och gossar,
à 25 öre. Femtonde tusendet.

Ungdomssynder, à 25 öre,

Eld och Blod, 8 häften à 10 öre st.

Konst och kärlek. En nutidshistoria ur
Stockholms artist- och "högre värld". 2:dra
uppl. 50 öre.

Svenskt Anekdotbibliotek, 2 häft. à 10 st.

Från Mörkaste Sverige eller Polisens,
Rättsskipningens och Fångvårdens
afslöjade hemligheter, 8
häften utkomna à 10 öre st.

Originella Stockholmstyper. Af olika för-
fattare. I. "Vackra Roosen" af Manne
Vester. II. "Mäster Palm". III. "Jörgen".
Pris: 10 öre pr häft.

"Nattliga fröjder och sorger" skildrade
af En glädjesicka à 10 öre st.

Expedieras fraktfritt till landsorten mot insändande af
frimärken som likvid för de häften som önskas. Kommissionä-
rer hög rabatt.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

